

prima instanță: Judecătoria Buiucani
judecător – Gh.Plămădeală
instanța de apel – Curtea de Apel Chișinău
judecători-Boris Bîrca
Maria Moraru, Mihail Ciugureanu

dosar nr:2ra-2080/13

D E C I Z I E

25 septembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul –Iulia Sîrcu

Judecătorii –Valentina Clevadi, Tamara Chișca-Doneva,

Nicolae Clima, Vera Macinskaia,

examinînd în ședință recursul declarat de Casapu Dumitru,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Casapu Dumitru împotriva SRL „Asoio” privind anularea ordinului de sancționare, concediere și repunerea în funcție, încasarea despăgubirilor pentru perioada de absență forțată de la serviciu, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2013, prin care s-a respins apelul declarat de Casapu Dumitru și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău din 24.10.2012,

constată

La 11 ianuarie 2012, reclamantul Casapu Dumitru a depus cerere de chemare în judecată către SRL „Asoio” privind anularea ordinelor de sancționare nr. 056/A din 27.09.2011 și nr. 433.1/C din 21.11.2011 de concediere, de restabilire în funcția de șofer la SRL „Asoio”, încasarea despăgubirilor pentru perioada de absență forțată de la serviciu, a prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul Casapu Dumitru a indicat că, la 08.10.2010 în baza contractului de muncă nr. 166 a fost angajat la SRL "Asoio" în calitate de șofer pe unitatea de transport de marca "Mercedes 412 D, cu n/î CNY 505.

La 21.11.2011 prezentîndu-se la serviciu cu microbusul, la stația terminus de lângă "Megapolis Mall" mecanicul care gestiona activitatea rutei nr.155 a refuzat să semneze foaia de parcurs. Prin intermediul șoferului Burduja Iu. a fost invitat la

sediul pîrîtului din str. Columna 14, unde i s-a cerut explicații pe marginea încălcării obligațiilor de muncă și semnarea cererii cu privire la concedierea din propria inițiativă pentru a nu-i face înscricțiuni cu privire la concedierea pe articol din Codul muncii. Dînsul a refuzat să scrie careva explicații, deoarece n-a încălcat obligațiile de muncă. Prezentrîndu-se la serviciu pînă la 29.11.2011 zilnic i s-a cerut semnarea cererii de concediere, însă a refuzat, iar la 30.11.2011 i s-a adus la cunoștință contra semnătură ordinul nr.433.1/C prin care a fost concediat în baza art. 186 alin.(l) lit.g) Codul muncii, adică încălcarea repetată pe parcursul unui an de muncă, dacă anterior au fost aplicate sancțiuni disciplinare. Consideră că a fost concediat nelegitim, deoarece ordinul nr.433.1/C din 21.11.2011 i-a fost adus la cunoștință la 30.11.2011, iar aplicarea sancțiunii disciplinare prin ordinul 056/A din 27.09.2011 i-a fost adus la cunoștință după concediere, contrar dispoziției art.210 CM.

Prin hotărîrea Judecătorei Buiucani, mun.Chișinău din 24.10.2012, s-a respins acțiunea reclamantului Casapu Dumitru ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărîrea respectivă, Casapu Dumitru a declarat apel, prin care a solicitat admiterea cererii de apel, casarea hotărîrii contestate ca ilegală și nefondată cu pronunțarea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2013, a fost respins apelul declarat de Casapu Dumitru și menținută hotărîrea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 24.10.2012, prin care acțiunea înaintată de Casapu Dumitru a fost respinsă ca neîntemeiată.

Invocînd ilegalitatea acestei decizii, la 17 aprilie 2013, Casapu Dumitru a contestat-o cu recurs, solicitînd admiterea recursului, casarea integrală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2013 și a hotărîrii Judecătorei Buiucani din 24.10.2012, cu emiterea unei noi hotărîri, prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului, recurentul a invocat că concluziile instanței de apel, cît și a primei instanțe sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii și normele de drept material au fost încălcate și aplicate eronat.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de în termen, deoarece copia deciziei a fost expediată în adresa părților la 18.02.2013, fapt confirmat prin scrisoarea de expediere (f.d.81).

La 31 mai 2013, intimatul – SRL „Asoio” a depus referință la cererea de recurs , solicitînd respingerea recursului cu menținerea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe, pe care le consideră legale și întemeiate.

Examinarea recursului a fost stabilită pentru data de 25.09.2013.

Conform modificărilor operate la CPC, prin Legea nr.155/05.07.12, în conformitate cu prevederile art. 444 CPC RM (în vigoare la moment), recursul se examinează fără înștiințarea părților la proces.

Examinînd argumentele recursului în raport cu actele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

conchide că recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins cu menținerea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

În favoarea acestei soluții se aduc următoarele argumente.

În conformitate cu art. 445 al. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău din 24.10.2012, s-a respins acțiunea reclamantului Casapu Dumitru ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2013, a fost respins apelul declarat de Casapu Dumitru și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 24.10.2012, prin care acțiunea înaintată de Casapu Dumitru a fost respinsă ca neîntemeiată.

Verificând legalitatea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, prin prisma temeiurilor invocate în recurs și în coroborare cu prevederile legislației în vigoare, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție le consideră legale și întemeiate.

Instanța de recurs reține, că instanțele judecătorești au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și elucidat toate circumstanțele importante pentru soluționarea justă a pricinii, au apreciat probele prezentate de către părți, în corespundere cu prevederile art. 130 CPC, complet, obiectiv, sub toate aspectele și întemeiat au concluzionat că, cerințele înaintate de reclamant urmează a fi respinse.

Din materialele dosarului rezultă că, în temeiul ordinului nr.352/c și contractului de muncă nr.166 din 08.10.2010 SRL „Asoio” l-a angajat pe Casapu Dumitru la serviciu în calitate de conducător auto pe microbusul de model Mercedes 412 CDI CNY 505 (f.d.21-25).

Potrivit pct.6.4 din contractul de muncă, angajatorul este în drept să desfacă contractul din propria inițiativă, inclusiv pentru nerespectarea de către angajat a regulilor de transportare a pasagerilor și mărfurilor sau abatere de la itinerarul stabilit rutei.

Totodată, s-a constatat că, anterior reclamantul Casapu Dumitru a fost sancționat disciplinar pentru nerespectarea cerințelor Regulamentului circulației rutiere – mustrare aspră, care i-au fost aduse la cunoștință contra semnătură, fapt confirmat prin ordinele nr.010/A din 02.02.2011, nr.056/A din 27.09.2011 (f.d.27-28), și explicațiile în scris a reclamantului din care rezultă, că la 02.02.2011 a trecut la semaforul galben și la data de 14.09.2011-21.09.2011 nu s-a prezentat la serviciu, deoarece s-a aflat în deplasare (f.d.30-31), fără a avea careva obiecții și necontestând aceste ordine.

Ulterior, la 21.11.2011, Casapu Dumitru s-a urcat pe microbusul CMV-975, făcând 2 curse fără controlul mecanicului rutei, fapt confirmat prin lămuririle salariaților Purici O . și Raicu Ion (f.d.33-34).

Prin ordinul nr. 433. 1/C din 21.11.2011, contractul individual de muncă cu Casapu Dumitru a fost desfăcut din inițiativa angajatorului, în baza art.86 alin.(1) lit.g) Codul muncii, pentru încălcarea repetată , pe parcursul unui an, a obligațiilor de muncă, dacă anterior au fost aplicate sancțiuni disciplinare (f.d.29).

Potrivit art. 201 Codul muncii, disciplina muncii reprezintă obligația tuturor salariaților de a se subordona unor reguli de comportare stabilite în conformitate cu prezentul cod, cu alte acte normative, cu convenții colective, cu contractele

colective și cele individuale de muncă, precum și cu actele normative la nivel de unitate inclusiv cu regulamentul intern al unității.

Conform art. 206 alin. (1) lit. a), b), c) și d) Codul muncii, pentru încălcarea disciplinei de muncă, angajatorul are dreptul să aplice față de salariat sancțiune disciplinară avertismentul, mustrarea, mustrarea aspră, concedierea (în temeiurile prevăzute la art.86 alin.(1) lit.g).

În conformitate cu art.210 alin.(1) și (2) Codul muncii, sancțiunea disciplinară se aplică prin ordin (dispoziție, decizie, hotărâre), în care se indică în mod obligatoriu, temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii, termenul în care sancțiunea poate fi contestată, organul în care sancțiunea poate fi contestată. Ordinul (dispoziția, decizia, hotărâre), de sancționare, cu excepția sancțiunii disciplinare sub formă de concediere conform art.206 alin.(1) lit.d), care se aplică cu respectarea art.81 alin.(3), se comunică salariatului, sub semnătură, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data emiterii, iar în cazul în care acesta activează într-o subdiviziune inferioară a unității (filială, reprezentanță, serviciu desconcentrat etc.), aflate în altă localitate în termen de cel mult 15 zile lucrătoare și produce efecte de la data comunicării.

Refuzul salariatului de a confirma prin semnătură comunicarea ordinului se fixează într-un proces-verbal semnat de un reprezentant al angajatorului și un reprezentant al salariaților.

Prin prisma normelor de drept citate, Colegiul menționează că, examinând acțiunea despre restabilirea în funcție a persoanelor concediate în temeiul art.86 alin.(1) lit.g) Codul muncii, instanțele judecătorești trebuie să verifice existența abaterii disciplinare și vina salariatului, existența a cel puțin unei încălcări anterioare a disciplinei muncii, aplicarea sancțiunii pentru încălcarea anterioară, dacă nu a expirat termenul de aplicare a sancțiunii concedierii, dacă nu a expirat termenul de un an de la data aplicării ultimei sancțiuni până la data concedierii. Dacă instanța de judecată va constata că sancțiunea disciplinară a fost aplicată cu încălcarea legislației, această concluzie urmează să fie motivată în hotărâre, în aceeași măsură instanța de judecată urmează să motiveze și concluzia privind corectitudinea sancțiunii aplicate.

Conform art.86 alin.(1) lit. g) Codul muncii, concedierea - desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată - se admite pentru următoarele motive încălcarea repetată, pe parcursul unui an, a obligațiilor de muncă, dacă anterior au fost aplicate sancțiuni disciplinare.

Astfel, cu referire la aplicarea recurentului – Casapu Dumitru a sancțiunii de mustrare aspră prin ordinul nr.010/A din 02.02.2011, instanța de recurs reține justetea aplicării acesteia, or, recurentul a fost sancționat pentru încălcarea Regulamentului circulației rutiere și regulilor de transportare a călătorilor, întru-cît a pus în pericol viața și sănătatea acestora, a circulat cu mijlocul de transport la culoarea roșie a semaforului.

Mai mult ca atît, instanța de recurs menționează că, respectivul ordin i-a fost adus la cunoștință, iar recurentul nu l-a contestat (f.d.31)

Referitor la emiterea ordinul nr.056/A din 27.09.2011 cu privire la sancțiunea disciplinară - mustrare aspră, lui Casapu Dumitru, Colegiul consideră că corect instanțele au concluzionat, or, sancțiunea disciplinară i-a fost aplicată recurentului pentru lipsa de la serviciu de pe data de 14.09.2011 până la 21.09.2011, fapt confirmat însăși prin explicația lui Casapu Dumitru care a motivat că a fost în deplasare și a asigurat că mai mult nu va lipsi de la serviciu nemotivat, (f.d.32).

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, cu referire la emiterea ordinului nr.056 /A din 27.09.2011 , relevă că la 21.11.2011, Casapu Dumitru s-a urcat la volanul microbusului CMV-975, făcând 2 curse fără controlul mecanicului rutei, fapt confirmat prin explicațiile salariaților Purici O., și Raicu Ion (f.d.33-34), încălcând pct.15-16 al Regulamentului transportului auto de călători și bagaje, adoptat prin „Hotărârea Guvernului nr.854 din 27.07.2006”, care stipulează că echipajului i se interzice să plece în cursă fără documentația de parcurs și fără documentele care certifică dreptul de transport a pasagerilor. Agentul transportator este obligat să asigure zilnic controlul medical al conducătorilor auto și controlul tehnic al unităților de transport înainte de efectuarea rutei, cu înscrierea rezultatelor în registrele respective.

Potrivit pct.1.1 din Contractul de muncă nr.166 din 08.10.2010, Casapu Dumitru a fost angajat în calitate de șofer la unitatea de transport Mercedes 412D, nr/î CNY 505, iar la 12.08.2011, în baza Acordului de modificare a contractului individual de muncă, încheiat cu Casapu Dumitru, începând cu 12.08.2011, Casapu Dumitru a fost transferat în calitate de șofer pe unitatea de transport Mercedes308 nr-î CNB 837.

Respectiv după 12.08.2011, Casapu Dumitru a fost autorizat să lucreze și să transporte pasageri doar pe mijlocul de transport Mercedes 308 D nr/î CNB 837.

La 21.11.2011, Casapu Dumitru a fost depistat la volanul microbusului Mercedes 412 nr/î CNY 505, fără a fi autorizat să activeze pe acest mijloc de pericol sporit. Mecanicul firmei SRL „Asoio” a refuzat să-i autorizeze foaia de parcurs , din motivul că Casapu Dumitru nu avea dreptul de a activa pe acest mijloc de transport. Mai mult decât atât, la 21.11.2011 reclamantul avea zi de odihnă.

În aceste condiții, Colegiul civil menționează, că reieșind din faptul sancționării de 2 ori a apelantului pe parcursul unui an, legal intimatul a emis ordinul nr.433.1/c din 21.11.2011, prin care reclamantul/recurentul Casapu Dumitru a fost concediat conform art.86 alin.(1) lit.g) al Codului muncii, pentru încălcarea repetată pe parcursul unui an a obligațiilor de muncă.

Mai mult decât atât, la caz este stabilit incontestabil că Casapu D. a încălcat disciplina muncii și obligațiile de serviciu pentru ce a fost sancționat.

Instanța de recurs consideră că, nu pot fi reținute argumentele recurentului precum că, în ordinele de sancționare nu s-a adus la cunoștință termenul pentru

contestare și organul unde se poate de contestat, or, aceste deficiențe nu servesc la anularea ordinelor emise în coraport cu încălcările disciplinare comise de către apelant.

Mai mult decât atât, Colegiul reține că, circumstanțele de fapt pentru care a fost sancționat recurentul au fost stabilite cu certitudine la materialele anexe la ordinele de sancționare.

În asemenea împrejurări, criticele formulate în recurs nu pot constitui temei de admitere a acestuia, deoarece se combat cu cele invocate mai sus și se axează asupra circumstanțelor, care au fost constatate și elucidate pe deplin de către prima instanță și instanța de apel, avînd la bază cumulul de probe, apreciate cu respectarea normelor de drept procedural.

Afirmațiile invocate de către recurent în cererea de recurs au fost obiect de examinare în instanța de fond și instanța de apel, fiind cercetate și examinate pe deplin.

Instanța de recurs relevă că soluția dată în instanțele inferioare este corectă, motivată și amplu argumentată, cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor juridice și făcînd trimitere, atât la probele administrate, cît și la dispozițiile legale aplicabile la caz.

Întrucît pricina a fost examinată sub toate aspectele, cu aplicarea corectă a normelor de drept material, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide respingerea recursului declarat de către Casapu Dimtru și menținerea în vigoare a deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2013 și a hotărîrii Judecătoriei Buiucani din 24.10.2012, ca legale.

În conformitate cu art. 445 alin. 1 lit. a), art. 445 alin. 3 CPC, Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e

Se respinge recursul declarat de Casapu Dumitru.

Se menține decizia Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2013 și hotărîrea Judecătoriei Buiucani din 24 octombrie 2012, adoptate în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Casapu Dumitru împotriva SRL „Asoio” privind anularea ordinului de sancționare, concediere și repunerea în funcție, încasarea despăgubirilor pentru perioada de absență forțată de la serviciu, a prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva

Nicolae Clima

Vera Macinskaia